

”Tryghed i Hjemmet – Støtte til Børn og Unge”

LOFTET

Treatment 25. august 2011

Efter idé af: Lars K. Mikkelsen

Treatment: Ine Urheim

Instruktør: Lars K. Mikkelsen

Producer: Carsten Holst

Copyright 2011

Det er klassens time i 7.A. Læreren er ved at læse Harry Potter højt, og eleverne lytter opmærksomt. Alle bortset fra Mikkel, der sidder for sig selv bagerst. Han er ved at farvelægge en japansk Naruto-tegning og er meget forsigtig med at holde sig inden for linjerne. Pludselig kommer der lidt farve uden for skabelonen. Mikkel ser på det. Han lægger tuschen ned og sørger for, at den ikke rører ved de to andre farver, der ligger helt lige ved siden af. Men farven bliver ved med at være der – uden for linjen og helt forkert. Mikkel begynder at røre uroligt på sig.

Læreren stopper med at læse. Hun ser ned på Mikkel og spørger venligt, om han skal udenfor lidt? Mikkel nikker og forsvinder hurtigt ud af døren. Læreren genoptager sin højtlesning.

Uden for klasseværelset slapper Mikkel mere af. Han har tydeligvis et ritual med at røre ved dørkarmene langs gangen, som beroliger ham.

Henne ad gangen er der uro ved 5.B's dør. En lille hidsig dreng, Rasmus, bliver nærmest hældt ud af døren, og en sur lærer giver ham besked på at blive dér, før han lukker døren unødigt hårdt.

De to drenge er alene på gangen. Lille Rasmus betragter Mikkel, der rører ved dørkarmens linjer, og spørger efter lidt tid, om han har Spassberger? Mikkel ryster på hovedet. De to drenge falder i snak. Rasmus er nysgerrig, og Mikkel fortæller, at han bare bedst kan li' at gøre ting i en bestemt rækkefølge. Ellers bliver verden forkert.

Dagene går. Drengene bliver smidt ud igen. Nogle gange alene, fra tid til anden samtidig. De skæver til hinanden, men taler ikke sammen.

En dag kommer en anden dreng fra den store klasse ud for at tisse. Han smiler kort og høfligt til Mikkel, men laver en grim grimasse mod Rasmus. Rasmus prøver at spænde ben for ham, men drengen opdager det og sparker til hans ben. Rasmus ømmer sig. Drengen griner og ser efter Rasmus, mens han går videre og opdager ikke Mikkels udstrakte ben. Han falder, så lang han er.

Rasmus smiler taknemmeligt til Mikkel, mens drengen rejser sig og hastigt forsvinder, mens han bander begge langt væk.

Efter lidt mere tid med bare at sidde og vente i gangen, rejser Rasmus sig og går hen til Mikkel.

'Kom' – siger han og kaster med hovedet.

Da det ringer ud, er de to drenge forsvundet. De løber grinende langs en sti, eksalterede over at være stukket af fra skolen. Efter lidt tid når de et vandløb og sætter sig. Rasmus fortæller, at hans far også er lidt mærkelig. Engang måtte de sende alle Rasmus legekammerater hjem fra hans fødselsdag, fordi Rasmus' far pludselig smed alt tøjet og løb nøgen rundt ude i haven. Hans mor prøvede at skærme for vinduet, så de ikke så det, men det gjorde nogle af dem altså alligevel ...

Rasmus vinker Mikkel med op på en jernbanelinje, mens han siger, at det er den korteste vej. Drengene går langs linjen. Mikkel ser sig nervøst bagud, men Rasmus fortæller, at der næsten aldrig kommer tog. Mikkel mener, at der snart kommer et ekstra. Rasmus slår det hen og begynder at fortælle om sin klasse. Det er først sekunder, før toget når dem, at Mikkel får skubbet Rasmus ned i vejkanthen sammen med sig selv. Rasmus ligger lidt. Så rejser han sig og giver Mikkel hånden.

- Tak.

Siger han bare.

Han hiver Mikkel op, og de går videre.

Først køber de slik i en lokal kiosk – Rasmus siger, at det skal være ting, der ikke knaser. Rasmus leder derefter rutineret Mikkel gennem en indhegning og ind ad en bagdør hjemme hos sig selv. Derefter fortsætter de op til et gammeldags bjælkeloft. Rasmus tysser på Mikkel og vinker ham hen til et hjørne af loftet, hvor en bjælke har rykket sig. Nedenunder sidder en lille gruppe mennesker i en cirkel og taler. Rasmus peger på en af dem og hvisker, at det er hans far. Han har folk hjemme hos sig en gang om ugen, hvor de snakker om at være mærkelig.

Drengene lytter, og nedenunder fortæller en pige om, hvordan hun fik rengøringsvanvid og var helt vildt bange for bakterier.

Mens hun fortæller, forestiller drengene sig (animeret), hvordan det foregår. En pige med hovedet inde i køleskabet for at lede efter bakterier. Bakterier der flygter, mens hun jagter dem. En enkelt bakterie, der desperat prøver at komme væk, inde på toilettet, og med nød og næppe når væk under døren. Pigen, der sprayer med rengøringsmiddel over det hele og næsten bliver kvalt i det.

Næste gang drengene kommer op på loftet, har de et spil med. Samtalerne under fungerer som en slags radio, mens de stille spiller kinaskak. De lærer at kommunikere lydløst og gestikulerer ivrigt til hinanden, når det er en spændende historie.

Når historien er særlig spændende, oplever de det selv animeret.

Der er fyren, der hele tiden skændtes med stemmerne i sit hoved, og hende, der ikke turde gå på arbejde, fordi der var for mange streger. Det er korte, men underholdende bidder af en virkelighed, bare gjort større og mere fantastiske. Når drengene tænker historierne om, bliver svaghederne gjort til styrker. - Hvem vil ikke ha' en anden at diskutere med, selvom den anden bare er i ens eget hoved?

Drengene tænker deres version af, hvad de hører nedenunder. Og bliver egentlig enige om, at så sære er de i hvert fald ikke. En enkelt historie rammer ret tæt på Mikkel, og Rasmus er høfligt stille, indtil Mikkel selv siger: - Det er jo mig!
De begynder begge to at grine.

Drengene begynder at tage flere ting med derop, og det bliver deres hideaway, hvor de kan være trygge. De begynder at lære hinandens vaner at kende, og Rasmus reagerer efterhånden ikke, selvom Mikkel vil have nogle ting på en speciel måde. De bliver venner, og Rasmus forstår Mikkel. Men Mikkel er også helt på, når Rasmus bliver sur uden grund. De kender hinanden og accepterer det.

En dag går der ild i en gammel installation deroppe, og det fører til en brand. Rasmus når ud, men Mikkel stivner. Rasmus begynder at fortælle historien om en dreng, der kan gå igennem ild, og en lille bid viser det animeret, mens han fortæller om, at han er Fireboy, der kan kontrollere, at ilden ikke vil gøre ondt. Men Mikkel er tvivlende. Og det er Rasmus selv, der må fortælle, at Mikkel bliver nødt til at hoppe, for han har brug for sin ven. For han har ikke andre! Mikkel og Rasmus ser på hinanden, og Mikkel hopper.

...

Mikkel står i Rasmus' klasse i 5.B og fortæller om sig selv. Han nævner ikke Rasmus, men siger, at hans lærer og venner altid tog hensyn til ham, og det skal man gøre, når nogen er anderledes – det er ikke, fordi man synes, resten af klassen er dum, når man opfører sig anderledes, det er, fordi det er svært at være inde i sig selv. Og man kan godt få hjælp, ligesom han selv er begyndt at få.

Mikkel tegner en lang streg på tavlen og begynder at fortælle om at være udenfor. Mens han fortæller, begynder kridtstregen bag ham at få et eget liv og illustrere det, han fortæller. Den kryber omkring, former sig til en figur og laver en lille historie, simpel, men effektiv, der viser, hvor svært det er at sidde stille, og at det, læreren siger, nogle gange er alt for nemt, nogle gange for kedeligt, og at det hele på tavlen begynder at danse, og at man bare vil lave noget andet ... måske ballade.

Den enkle kridtstreg på tavlen visualiserer det hele. Den går fra at være en dreng, der keder sig til, at alt er uforståeligt på lærerens tavle, til at se på en hel rad af klassekammerater, der griner og peger, til at blive smidt ud, og til en dør der smækker i.

Mikkel vasker stregen væk. Han siger, at han har været ked af, hvis han har drillet nogen i 5B, men at man nogle gange er anderledes. Hans klasse har været sød ved ham, og han VED, at uanset hvor mærkelig man er, vil man stadig gerne vil snakke med de andre i klassen. Det vil man altid.

Mikkel smiler til klassen og går. Han sender et ekstra blik til Rasmus på vejen ud, som ingen af de andre lægger mærke til. Han siger ordløst: - Fireboy ...

Rasmus smiler.

SLUT